

Kris Tavernier

Het leven van Judas Iskariot

Liefde voor de wereld leidt tot verraad

Uit Judea

Wie kent hem niet, Judas Iskariot, de verrader van Jezus? Hij die het grootste verraad uit de wereldgeschiedenis heeft gepleegd en die de Zoon van God, Jezus Christus, verraadde – jawel – met een kus. Er wordt niet vaak over hem gesproken of geschreven, want er valt eigenlijk ook maar weinig positiefs over hem te zeggen. Toch willen we nu stilstaan bij deze persoon en zijn voorbeeld als een ernstige waarschuwing voor onszelf overdenken. Judas is natuurlijk geen positief voorbeeld, maar dat wil niet zeggen dat we geen belangrijke lessen kunnen leren uit zijn leven.

De naam Judas is de Griekse vorm van de Hebreeuwse naam Juda (of: Jehoeda). De naam wordt in verband gebracht met het werkwoord voor ‘loven’ of ‘prijzen’, met de notie van ‘danken’; het betekent dus zoveel als ‘lofprijzen’. Judas Iskariot heeft zijn naam helaas geen eer aangedaan, integendeel. Er zijn meerdere voorstellen gedaan met betrekking tot de betekenis van het toevoegsel ‘Iskariot’ bij zijn naam. De toevoeging wordt gebruikt ter onderscheiding van een andere discipel met deze naam, die Judas Thaddeüs heette (Matt. 10:3; Mark. 3:18). Deze werd gewoonlijk aangeduid als de broer of de zoon van een zekere Jakobus (Luk. 6:16; Joh. 14:22; Hand. 1:13). De vader van Judas Iskariot heette echter Simon (Joh. 6:71; 13:26). Waarschijnlijk betekent de bijnaam ‘Iskariot’ eenvoudigweg: ‘afkomstig uit Keriot’. Keriot was een plaats in het zuiden van Judea, nabij Hebron (Joz. 15:25). Judas is dan de enige van de twaalf discipelen die afkomstig was uit Judea.

De reputatie van Judas

Judas heeft naam gemaakt, en dat heeft tot verschillende spreekwoorden en gezegden geleid. Het meest bekend is wellicht de Judaskus, d.i. een vriendelijk gebaar stellen maar met valse bedoelingen, een teken van vriendschap door een verrader of iemand met onechte sympathie. De Judasgroet is een valse groet. Het Judasloon is het verradersloon, of vals verdiend geld. Een Judaszoon is een verrader. Of gewoon een Judas is een valsaard, een huichelaar, iemand die afspraken niet nakomt of zelfs een boef of een dief is. Iemand 'Judassen' betekent iemand beledigen, treiteren of verklikken. Een Judasbiografie is een biografie over iemand met een onvoorspelbaar en onhebbelijk karakter. Het spreekwoord 'hij beheert de Judas' betekent dat iemand penningmeester is. 'Judas is nog niet dood' betekent dat er nog altijd verraders zijn. De plant 'de wilde Judaspenning' dankt haar naam aan de droge tussenschotten die op zilveren penningen lijken. Ja, Judas heeft zijn naam dan wel gekregen, maar een mooie reputatie is het niet.

Laten wij ons beijveren om wel een goede reputatie uit te dragen. Niet een reputatie die tot onze eigen eer strekt, maar die de mensen wijst op God en Jezus: 'Laat zo uw licht schijnen voor het oog van de mensen, opdat zij uw goede werken zien en uw Vader Die in de hemelen is, verheerlijken' (Matt. 5:16; vgl. Fil. 2:15). Zou het niet steeds zo moeten zijn, dat de mensen om ons heen weten dat we christenen zijn en dat ook kunnen merken? Dat het hen opvalt dat ons christen zijn ook merkbaar is ons gedrag, in onze woorden, onze houding, onze keuzes en onze beslissingen?

Judas Iskariot was een van de twaalf discipelen

Samen met nog elf andere discipelen behoorde Judas tot 'de twaalf', de intieme kring van volgelingen rond Jezus. Deze twaalf mannen worden bij naam genoemd in de evangeliën (Matt. 10:2-4; Mark. 3:16-18; Luk. 6:14-16). In deze opsommingen wordt Judas telkens veelbetekenend als laatste genoemd. We moeten daar echter niet uit afleiden dat Judas achtergeplaatst werd of als minder meetelde. De verklaring zal er veeleer in gelegen zijn dat de evangeliëschrijvers hem nadien, omwille van zijn verraad, als laatste hebben geplaatst.

Hij was dus een van de twaalf, totdat Jezus hem wegstuurde tijdens de laatste sedermaaltijd, vóór de instelling van het zgn. laatste avondmaal. Tot dan toe werd Judas Iskariot gerekend als 'één van de twaalf' of behorend bij 'de twaalf', zelfs

tot op het moment van het verraad in de hof van Getsemané (zie o.a. Matt. 26:14, 20, 47; Mark. 14:10, 43; Luk. 22:47; Joh. 6:71). Petrus zegt van Judas dat hij onder de discipelen werd gerekend, en dat hij zijn deel aan deze bediening had gekregen (Hand. 1:17). Hij had net als de anderen een opzienschap of ambt (vs. 20). Judas mocht er overal bij zijn, net zoals de andere elf.

Wat een bevoorrechte positie had hij toch! Er zijn maar twaalf mannen in de wereldgeschiedenis, die met de Zoon van God drie jaar hebben mogen optrekken. Hij mocht Jezus' woorden horen en zijn wonderen met eigen ogen zien. Hij heeft gezien hoe Jezus Zijn macht liet zien over de natuur, over demonen en zelfs over de dood. Hij werd net als de anderen erop uit gezonden om te prediken en ook zelf wonderen te verrichten (Matt. 10:1vv.). We kunnen nog zoveel meer aanhalen. Desondanks bleef zijn hart gesloten. Uiteindelijk bleek dat hij het geld meer lief had dan de Heer Jezus. Zoals Jezus Zelf heeft gezegd: 'Niemand kan twee heren dienen, want hij zal òf de één haten en de ander liefhebben, òf zich aan de één hechten en de ander verachten. U kunt niet God dienen en Mammon' (Matt. 6:24).

Laten wij de les ter harte nemen en ons hechten aan de Heer Jezus. Hebben we het zojuist genoemde vers goed gelezen? Het gaat over *hechten*, dat is jezelf helemaal vastklemmen aan iemand, onlosmakelijk verbonden zijn. Laten wij ons hart ervoor bewaren dat wij geen liefde opvatten voor de dingen van de wereld. Is het ook geen beetje verraad te noemen, wanneer wij meer liefde krijgen voor iets anders dan voor de Heer Jezus Christus? 'Overspeligen, weet u niet dat de vriendschap jegens de wereld vijandschap is jegens God?' (Jak. 4:4). Ons met liefde hechten aan Jezus is een krachtig wapen om weerstand te bieden tegen de verleidingen van de wereld. We hebben allemaal wel een zwakke plek, iets waardoor wij te verleiden zijn. Voor Judas was dat het geld, voor ons kan het evengoed iets anders zijn. Er zijn veel dingen die ons kunnen wegtrekken van Jezus, en voor ieder van ons is het wel iets anders. Ons hart vat vast wel ergens liefde voor op, laat het de liefde tot God zijn.

Laten wij dan ook volop gebruik maken van de bevoorrechte positie die wij hebben om vrij deel te nemen aan erediensten, Bijbelstudies, kringen en bidstonden, om in de Bijbel te lezen en christelijke muziek te beluisteren. Ook op het internet valt er veel te vinden waardoor wij ons kunnen voeden met Christus en met het Woord van God. Laten wij ons hart en onze gedachten vullen met Jezus' woorden en leren van Zijn daden. We mogen tot Zijn gemeente behoren, laten wij Hem dan ook steeds meer liefhebben. Er is een steeds intiemer hechten aan de Ander nodig, zoals dat in een huwelijksrelatie ook het geval is.

Judas was een en al schijn

Wat moet Judas een leven vol schijn hebben geleid in de jaren dat hij met Jezus en de discipelen optrok, of althans een deel daarvan. We weten niet of Judas van het begin af erop uit was om geld te stelen, of pas toen hij het beheer over het geld had gekregen (Joh. 12:6; 13:29). Als we ervan uitgaan dat Judas aanvankelijk toch oprecht Jezus volgde, is het langzaam misgegaan. En toen begon een leven vol schijn. Hij nam geld weg uit de kas voor zichzelf. Op een gegeven moment werd Jezus gezalfd in Bethanië door Maria, met kostbare nardus (Matt. 26:6-13; Mark. 14:3-9; Joh. 12:1-8). De discipelen vonden dit een verkwisting en vooral Judas, die het geld door zijn vingers zag glippen.

Volgens het relaas in Mattheüs en Markus waren meerdere discipelen verontwaardigd. Maar volgens het Johannesevangelie nam Judas het voortouw bij het tonen van die verontwaardiging. Dit is ook de enige situatie waarin we Judas het voortouw zien nemen onder de twaalf. De zelf was dan ook ongeveer een jaarloon waard. Het schijnheilige van zijn gedrag is dat hij oppert dat de zelf beter kon worden verkocht om het geld aan de armen te geven. Jezus wijst de discipelen echter terecht, en dus vooral Judas. Treffend staat er in Mattheüs 26:14-16 dat Judas daarop naar de overpriesters ging en geld vroeg om Jezus over te leveren (vgl. Mark. 14:10-11). Hij kreeg dertig zilverlingen voor zijn verraad. Dat is zo'n drie à vier maanden arbeidersloon, ongeveer een kwart van de waarde van de nardus. De profeet Zacharia had het verraad voor dertig zilverstukken voorspeld (Zach. 11:12-13), maar er ging geen belletje rinkelen bij Judas.

Vanaf dat moment zocht hij een gelegenheid om Jezus over te leveren. Voortaan vulde dit zijn gedachten. Het gaat van kwaad tot erger. Het is tijd voor het laatste avondmaal, en Judas laat net als de anderen zijn voeten wassen door Jezus, de Man die hij even later zou verraden. Maar blijkbaar geeft hij tijdens die maaltijd geen krimp en doet gewoon zoals de anderen. Niemand van de elf andere discipelen heeft door wat er aan de hand is. Vervolgens spreekt Jezus over een verrader. Alle discipelen vragen aan Jezus of hij het toch niet is (Matt. 26:22). Terwijl zij Jezus aanspreken met 'Heer', zegt Judas echter: 'Ik ben het toch niet, Rabbi?' (vs. 25). Voor Judas is Jezus voortaan slechts een rabbi, zoals zoveel anderen. Hij kan de schijn wel ophouden, maar hier valt hij toch door de mand. Jezus is niet langer zijn Heer, maar slechts een leraar. Vervolgens leidt Judas het arrestatieteam, en ook dan houdt hij de schijn op. Als hij Jezus ziet, roept hij uitbundig 'Rabbi' en geeft Jezus een innige kus (Matt. 26:49; Mark. 14:45), alsof hij dolgelukkig is om Jezus terug te zien. Wat een verhaal van schijn en leugen.

We moeten onszelf niet beter voordoen dan we zijn. We hebben allemaal onze zwakheden en ons falen. Natuurlijk moeten we daarmee ook niet te koop lopen, maar we moeten anderzijds ook niet schijnheilig doen of vroom spreken. En vooral moeten we niet denken de schijn te kunnen ophouden tegenover God. We kunnen helemaal niets voor Hem verbergen. Hij weet het toch allemaal. Hij kent ons falen. Laten wij in de plaats van de schijn op te houden open en eerlijk zijn tegenover God. Laten wij het tegen Hem uitspreken als wij falen of waarmee wij worstelen, welke verleidingen wij ervaren. Dan zal Hij ons tegemoet komen. Laten wij om Zijn bescherming en hulp bidden om te kunnen weerstaan. Laten wij Hem bidden om het werk van de Geest in ons, om ons te helpen een leven te leiden zoals Hij dat wil.

Judas was gewaarschuwd

Al vroeg zei Jezus dat er onder de twaalf discipelen iemand was die een duivel was (Joh. 6:70). Zou Judas toen begrepen hebben, dat Jezus het over hem had? We geven hem het voordeel van de twijfel. Tijdens het laatste avondmaal met de discipelen werd Judas echter duidelijk gewaarschuwd (Matt. 26:21-25; Mark. 14:17-21; Luk. 22:21-23; Joh. 13:10-11, 21-30). Jezus laat meermaals aan Judas merken dat Hij het allemaal door heeft, maar het mocht niet baten. Later, terwijl Judas nog naar Jezus toegaat om Hem te verraden met een kus, spreekt Jezus hem aan met de woorden: 'Judas, met een kus lever jij de Zoon des Mensen over?' (Luk. 22:48). Het is de allerlaatste waarschuwing voor Judas.

De Bijbel waarschuwt ons ook om opletend te zijn voor verkeerde wegen en voor de dingen in de wereld die ons van God kunnen aftrekken. Hebben wij hier oren naar? Nemen wij enkel de bemoedigende en vertroostende dingen in de Bijbel aan, of laten wij ons ook graag corrigeren door de Bijbel? Jezus zegt zowel: 'Kom tot Mij, allen die vermoeid en belast zijn' (Matt. 11:28), als: 'Ga heen, zondig van nu aan niet meer' (Joh. 8:11). We worden van nature niet graag terecht gewezen. In de huidige maatschappij heeft iedereen zijn eigen waarheid, en de individuele vrijheid is het hoogste goed geworden; er is niemand die mag zeggen dat iets fout is. Welnu, bij God is dat niet zo. Er is wel degelijk goed, en fout; en de gedachten van God hierover zijn de maatstaf. Als gehoorzame kinderen moeten wij bereid zijn ook naar dit onderwijs in het Woord van God te luisteren.

Ondertussen had de duivel een gewillig werktuig gevonden in Judas Iskariot (Joh. 6:71; 13:2). Geef de duivel geen voet (Ef. 4:27)! Onze zwakheden zijn

toegangspoorten voor de duivel. De duivel is een sluwe en wrede tegenstander. Hij is een misleider en verleider, al vanaf de Hof van Eden. Hij heeft zesduizend jaar ervaring om mensen van God weg te trekken. Zouden wij dan niet waakzaam zijn en God om bescherming vragen? De duivel zelf nam bezit van Judas. Dit is weliswaar een uniek gebeuren, maar toch een ernstige waarschuwing. Zo snel kan het bergafwaarts gaan, als wij de schijn ophouden voor God en ons hart laten verleiden. En zo werd Judas de zoon van het verderf (Joh. 17:12), niet omdat God hem daartoe had voorbestemd, maar omdat hijzelf die weg koos. Judas draagt de verantwoordelijkheid voor zijn daden, voor zijn verraad, evenals de Joodse leiders zelf de verantwoordelijkheid dragen voor hun daden en het vermoorden van de Messias (Hand. 2:23). Zo dragen ook wijzelf verantwoordelijkheid voor onze eigen daden en keuzes.

Het berouw van Judas

Na het verraad gaan het proces en de veroordeling van Jezus pijlsnel. We krijgen de indruk dat Judas dan pas door heeft hoe ernstig de gevolgen van zijn daad zijn (Matt. 27:3-10). Had Judas dit einde van Jezus niet voorzien? Daar lijkt het wel op. Maar voor Jezus is het kwaad geschied, terwijl er voor Judas nog een kans was. Hij kon met zijn berouw naar Jezus toegaan en daarvoor de gelegenheid zoeken (zoals hij een gelegenheid had gezocht om Jezus te verraden), al was het dan ten slotte aan het kruis waar Jezus een misdadiger vergaf, of zelfs daarna. Had Judas niet vaak genoeg gezien dat Jezus mensen vergaf? Maar nee, hij gaat naar de overpriesters. Hij probeert het bloedgeld terug te geven om het tij te keren. Hij probeert nog zijn daden met onomkeerbare gevolgen uit te wissen. Mogelijk kon het dan wel weer goed komen? De overpriesters keren zich van hem af, en laten hem zitten met het schuldgevoel dat ondertussen zwaar op hem weegt. Judas wierp het geld in de tempel. Ook de satan liet hem aan zijn eigen wanhoop over. Hij was gebruikt en werd daarna weggeworpen als een werktuig dat nergens meer toe diende.

Judas kreeg uiteindelijk berouw, maar hij ging er heel verkeerd mee om. Verbergen kon nu niet meer, iedereen wist dat Judas de verrader was. We hebben het al erover gehad dat we niets kunnen verbergen voor God. Wat we wel moeten doen als we gefaald hebben, is naar Hem toegaan en ons falen toegeven. 'Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid' (1 Joh. 1:9). Het woordje 'alle' kan evengoed vertaald worden met 'elke', dat is dan elke denkbare ongerechtigheid die

er ook mag zijn. Als Jezus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren, zou Hij ons dan niet vergeven nu wij Gods kinderen zijn? Ons falen en de schaamte die daarmee gepaard gaat, mag ons niet wegdrijven van God. Wanneer wij berouw hebben en tot inkeer komen, dan moeten wij ons omdraaien en terug rennen naar God. Dan zullen we een Vader ontmoeten, die op Zijn verloren kind staat te wachten. 'En toen hij [d.i. de verloren zoon] nog veraf was, zag zijn vader hem en werd met ontferming bewogen. En hij [d.i. de vader] liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem' (Luk. 15:20). Hoe zouden wij niet naar zo'n Vader terugkeren?

Het einde van Judas

Het einde van Judas was ronduit triest. Judas is alles kwijtgeraakt, zowel in de huidige wereld als in de toekomstige, zowel in het heden als in de eeuwigheid. Judas beëindigde zijn leven met zelfmoord, door zichzelf op te hangen. De algemeen aangenomen lezing met het oog op Mattheüs 27:5 en Handelingen 1:18

is dat Judas zichzelf verhangen heeft, maar dat het touw of de tak het begeven heeft zodat hij naar beneden is gestort op een rotsformatie waarbij zijn lichaam dermate werd opengescheurd dat zelfs zijn ingewanden uit zijn buik zijn gekomen. Mogelijk gebeurde dit op het veld dat de overpriesters met de dertig zilverstukken hadden gekocht, ofwel kochten

ze het veld daarna. De akker kreeg de naam Akeldama, wat in het Aramees 'bloedakker' of 'veld van bloed' betekent. Men vermoedt dat deze akker op de grens van het Hinnomdal en het Kidrondal, ten zuidoosten van Jeruzalem, was gelegen. De akker kreeg uiteindelijk de bestemming om als een begraafplaats voor vreemdelingen te dienen (Matt. 27:7). Heel Jeruzalem is er getuige van wat het betekent de Heer Jezus de rug toe te keren (Hand. 1:19). Als loon voor zijn verraad verkreeg Judas uiteindelijk een akker waaraan hij zelf niets had, een kerkhof. Wat een triest levenseinde voor iemand die Jezus van zo nabij had mogen kennen.

Maar hoe erg dit ook is, het wordt nog erger. Uit de mond van Jezus Zelf vernemen we dat Judas verloren is gegaan (Joh. 17:12). Judas heeft er de eeuwigheid bij ingeschoten. Oorspronkelijk was er een bijzonder bevoorrechte plaats voor hem beschikbaar. Toen de discipelen aan Jezus vroegen wat hun loon zou zijn, omdat ze Hem waren gevolgd, antwoordde Hij: 'Voorwaar, Ik zeg u, dat u die Mij gevolgd bent in de wedergeboorte, wanneer de Zoon des mensen zal zitten op de troon van Zijn heerlijkheid, u ook op twaalf tronen zult zitten om de twaalf stammen van Israël te oordelen' (Matt. 19:18). Judas had dus een bevoorrechte plaats in zijn aardse leven, en hem wachtte nog een bevoorrechte toekomst. Hij verloor echter zijn plaats of troon in de nieuwe wereld. De troon is voortaan voor zijn opvolger Matthias (Hand. 1:21-26). Judas werd definitief afgesneden uit het getal van de apostelen, en hij had geen deel meer in het koninkrijk van God (vgl. Matt. 26:25; Luk. 12:12). Bij de dood van andere apostelen wordt er geen opvolger meer gezocht. Dat is ook niet nodig, omdat die niet tot afval is gekomen zoals dat bij Judas gebeurd was. Diens plaats blijft dus wel behouden in de toekomstige wereld. Judas is alles kwijtgeraakt, zowel in het heden als in de toekomst.

Judas is verblind geraakt door de huidige, tijdelijke wereld en hij had geen zicht op de toekomstige, eeuwige wereld. Kennen wij niet allemaal mensen die dezelfde fout hebben gemaakt? Ze zijn gaan leven voor het hier en nu, en voor wat de huidige wereld te bieden heeft. Ze zijn vergeten het belang van hun tijd op aarde te zien in het licht van het koninkrijk van God en van de eeuwigheid. We gaan zeker niet zeggen dat zij verloren zijn voor de eeuwigheid, maar we kunnen wel zeggen dat zij (voor een tijd) onnuttig zijn geworden voor het koninkrijk van God. En dat is op zich al een trieste zaak. Je kunt gered zijn voor de eeuwigheid en tegelijkertijd volstrekt nutteloos geweest zijn voor het koninkrijk van God tijdens een periode van je leven in deze wereld.

Terwijl gelovigen God konden eren met hun leven, het koninkrijk konden uitdragen, de kerk konden helpen bouwen, hebben ze dit allemaal niet gedaan. Plaatsen wij ons leven hier op aarde wel in het licht van de eeuwigheid? We kunnen ons niet voorstellen wat een geweldige heerlijkheid God voor ons bereid heeft, maar het zal ongelooflijk zijn. 'Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben' (1 Kor. 2:9; vgl. Rom. 8:18). Laten wij daarom leven vanuit een hemels perspectief: 'Als u met Christus opgewekt bent, zoek dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn. Want u bent gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God. Wanneer Christus uw leven, geopenbaard wordt, dan zult u ook met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid' (Kol. 3:1-4).

